

Arrest

nr. 291 669 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart (...) 1998 geboren te zijn in Luanda, Angola. Daar uw vader over de Congolese nationaliteit beschikt, bent u half Angolees – half Congolees. Wanneer u twee maanden oud bent, verhuist uw moeder naar Lundas in de provincie Lunda Norte en laat ze u achter. Aangezien uw vader niet naar u omkijkt, bent u genooddaakt om steeds wisselend bij uw tante langs vaderskant, uw grootmoeder langs vaderskant en uw tante langs moederskant te verblijven. Wanneer u zes à zeven jaar oud bent, kan u permanent bij uw tante langs vaderskant (A.(...) D.(...) C.(...)) wonen. U dient er huishoudelijke taken uit te voeren en wanneer u niet gehoorzaamt, krijgt u slaag van uw tante of doet ze pikante zaken in uw ogen of vagina.

U slaapt er in slechte omstandigheden en wordt vernederd door uw neven, omdat uw ouders u verlaten hebben. In het algemeen wordt u slecht behandeld in vergelijking met uw neven en nichten. Op achttienjarige leeftijd verhuist u naar uw grootmoeder langs vaderskant. Ze vraagt u om uw neef D.(...) te ondersteunen in zijn huishoudelijke taken. In mei 2019 overnacht uw grootmoeder bij een lijkwade en dient uw neef D.(...) u 's nachts gezelschap te houden. Wanneer u slaapt, komt hij bij u en steekt zijn penis in uw mond. U draait zich om en hij verlaat de kamer. U informeert uw grootmoeder hierover, maar zij gelooft u niet. Wanneer ze zegt dat D.(...) elke keer zal komen overnachten wanneer zij er niet is, besluit u het huis te verlaten. U wordt opgepikt op straat en overnacht in een kazerne. Vervolgens neemt u contact op met uw tante langs moederskant en trekt bij haar in tot de dag van uw vertrek. Met behulp van een onbekende persoon die u leert kennen via uw vriendin Nick bekomt u een paspoort en visum waarmee u Angola in het bijzijn van uw vriendinnen J.(...) I.(...) T.(...) M.(...) en H.(...) D.(...) verlaat. Op 01 september 2019 vliegt u via de Emiraten naar Portugal, waar u aankomt op 02 september 2019. Na daar twee dagen te verblijven, reist u per bus verder door naar België en komt u er aan op 07 september 2019. Op 19 maart 2020 verzoekt u de Belgische instanties om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u op 06 juli 2020 bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) volgende documenten neer: een originele kieskaart (registratienummer 155991, groep 73918); een origineel persoonsbewijs (Cédula Pessoal), d.d. 01 april 2002, afgegeven door het vijfde register van de burgerlijke stand te Luanda. Gedurende het persoonlijk onderhoud van 19 september 2022 voegt u daar op het CGVS een psychologisch attest, d.d. 16 september 2022, opgesteld door klinisch psycholoog – seksuoloog en gedragstherapeut Lotte De Schrijver, aan toe. Tevens legt u uw origineel paspoort (N2215487) voor, geldig van 01 augustus 2017 tot 01 augustus 2022, dat eveneens een visum bevat, geldig van 04 augustus 2019 tot 17 september 2019, en uw originele identiteitskaart, geldig van 29 september 2017 tot 29 september 2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat – generaal op grond van het geheel van de gegevens uit uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS neerlegt en de verklaringen van uw advocaat blijkt immers dat u een kwetsbaar profiel heeft. U vertoont slaap – en stemmingsproblemen, een hechtingsproblematiek en problemen omtrent het reguleren van uw emoties. U kampt tevens met pieker gedachten en concentratieproblemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat – generaal.

Zo werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van verwaarlozing en fysiek/seksueel misbruik en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten. Tenslotte werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig. Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U stelt niet terug te kunnen keren naar Angola, omdat u er geen plek heeft om naartoe te gaan. U werd door uw moeder, M.(...) D.(...), verlaten. Ook uw vader J.(...) S.(...) L.(...) woont apart en schenkt u weinig tot geen aandacht. U werd door de familieleden bij wie u verbleef – uw tante en grootmoeder langs vaderskant verwaarloosd en mishandeld waardoor u niet naar hen kan terugkeren (Notities van het persoonlijk onderhoud (verder: NPO), p. 7 - 10, 16 - 18; zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 7, vraag 13A).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid reeds sterk in het gedrang komt door de grote hoeveelheid aan tegenstrijdigheden die u aflegt tussen enerzijds de interviews die u aflegde bij DVZ op 18 september 2020 en anderzijds het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat plaatsvond op 19 september 2022. Deze tegenstrijdige elementen zijn terug te vinden in de woonplaatsen waar u verbleef in Angola, de reisweg die u aflegde en de documenten die u hierbij gebruikte en de redenen die

aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek en nood aan internationale bescherming. Allen cruciale elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ten eerste stelt u bij DVZ sinds uw geboorte steeds in Golfe, Kimbangu, Luanda te hebben gewoond tot 2017 om nadien te verhuizen naar de deelgemeente Cazenga in Luanda. In 2019 verhuisde u naar Viana, waar u verbleef tot 18 maart 2020, de dag van uw vertrek (zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 10, p. 12, vraag 32). **Dit overzicht komt reeds op geen enkele manier overeen met de woonplaatsen die u bij DVZ voorhoudt tijdens het geven van het overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, weergegeven in de vragenlijst van het CGVS.** Daar stelt u immers dat u op achtjarige leeftijd bij uw oma ging inwonen dat gezien uw geboortedatum – 05 november 1998 – moet neerkomen op 2006, een jaartal dat niet voorkomt in het overzicht van woonplaatsen dat u heeft opgegeven in het eerste interview bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5; zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 4). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 19 september 2022 benoemt u niet alleen andere jaartallen, maar ook andere adressen. Tot uw achtjarige leeftijd zou u nooit op een vast adres hebben gewoond. U wisselde steeds tussen het huis van uw tante langs moederszijde, uw tante langs vaderszijde en uw grootmoeder langs vaderszijde. Toen u acht jaar was, trok u definitief in bij uw tante langs vaderszijde die in Sapu – Kimbangu woonde. Pas in januari 2016 verhuisde uw naar uw grootmoeder langs vaderszijde, wonende te Cuca, Cazenga. Tussen juli en augustus 2019 trok u bij uw tante langs moederszijde in waar u verbleef tot de dag van uw vertrek, 01 september 2019. Haar adres bevindt zich eveneens in Cazenga (NPO, p. 7 – 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden excuseert u zich voor deze leugen en stelt u dat u deze adressen heeft opgegeven, omdat deze beter pasten binnen de redenen van uw vertrek dat u aanvankelijk vertelde bij DVZ. Dat u aanvankelijk zei dat u sinds uw acht jaar bij uw grootmoeder woonde in plaats van bij uw tante langs vaderszijde benoemt u als een vergissing (NPO, p. 25 – 26).

Qua reisweg dient alvast te worden vastgesteld dat u twee verschillende vertrekkdata opgaf gedurende uw asielprocedure. Oorspronkelijk meent u dat u uit Angola vertrok op 18 maart 2020 en via Dubai rechtstreeks doorreisde naar België om er op 19 maart 2020 te arriveren (zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 10, p. 12, vraag 32). Uit uw verklaringen op het CGVS en het paspoort (N2215487) dat u neerlegt blijkt echter dat u op 01 september 2019 Angola reeds verliet, wat bijna een half jaar eerder is dan hetgeen u aanvankelijk beweerde. U reisde via Dubai naar Portugal waar u aankwam op 02 september 2019 en waar u twee dagen nadien opnieuw vertrok om naar België te gaan. Daar kwam u aan op 07 september 2019 (NPO, p. 9, 13; zie blauwe map in administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling meent u dat het moet gaan om een vergissing en dat dit waarschijnlijk de datum is waarop u uw verzoek om internationale bescherming (door u benoemd als asielaanvraag) heeft ingediend. Uit uw administratief dossier blijkt echter dit plaatsvond op

06 juli 2020 waardoor uw weerwoord niet afdoende is voor het verschonen van voornoemde tegenstrijdigheid (NPO, p. 25; zie administratief dossier). Zelfs indien het werkelijk gaat om een vergissing verzwijgt u aanvankelijk gedurende uw reis een tussenstop te hebben gemaakt in Portugal, hetgeen u dan later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herstelt (NPO, p. 13; zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 12, vraag 32).

Ook wat betreft de documenten die u gebruikte voor uw reis van Angola naar België legt u tegenstrijdige verklaringen neer. Oorspronkelijk stelt u dat u een vals paspoort op naam van Albertina Miguel hanteerde. U zou aan die valse documenten zijn geraakt via een vriend van uw vader, Pedro, die contact opnam met de smokkelaar Antonio die uw reis verder heeft bewerkstelligd. (verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 3, p. 9, vraag 18, p. 11, vraag 31, p. 12, vraag 32; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Uw eigen paspoort en identiteitskaart werden volgens uw verklaringen bij DVZ ingehouden door de agenten van de Immigratiedienst op de luchthaven van Angola op 04 augustus 2019. Dat paspoort hield een visum in voor Portugal, afgegeven in juli 2019 en geldig voor 30 dagen (zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 10, vraag 24 – 25). Op basis van uw vingerafdrukken werd inderdaad een visumhit en visumdossier teruggevonden waaruit blijkt dat u op 30 juli 2019 een visum werd toegekend, geldig van 04 augustus 2019 tot 17 september 2019, hetgeen ook overeenstemt met de vertrekkdatum die u vernoemt gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk 01 september 2019 en met het paspoort dat u voorlegt (NPO, p. 9, 13; zie blauwe map in administratief dossier). **In combinatie met het voorleggen van zowel uw origineel paspoort als uw originele identiteitskaart (zie groene map in administratief dossier) blijkt u met andere woorden geen gebruik te hebben gemaakt van valse documenten en een smokkelaar noch werden uw originele documenten ingehouden op de luchthaven van Angola.** Dat u leugens vertelde omtrent uw

vals paspoort en de inhouding van uw echt paspoort geeft u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf ook toe. U was bang dat uw echt paspoort anders misschien zou worden ingehouden (NPO, p. 3).

Dat u aanvankelijk vertelde dat u voor uw reis naar België gebruik maakte van een smokkelaar kaders binnen de redenen van uw nood aan bescherming die u opgaf gedurende uw interview bij DVZ. Uw lidmaatschap van "Luanda Tchokwe" en het feit dat u op 04 augustus 2019 werd aangehouden door de politieagenten van de Immigratiedienst is immers de aanleiding geweest om P.(...), een vriend van uw vader, te contacteren. Aangezien hij secretaris was van de jeugdafdeling van Luanda Tchokwe kenden jullie elkaar en besloot hij u te helpen bij het verlaten van Angola (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). **Deze reden trekt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf volledig in met als excuus dat u zaken heeft meegemaakt die u niet kan bewijzen en dat u er dan een ander verhaal heeft bijgehaald (NPO, p. 3).** U excuseert zich daarbij voor het feit dat u er leugens vertelde over uw aanwezigheid op een manifestatie en dat daar foto's werden genomen (NPO, p. 3 – 4). Daarbij dient te worden opgemerkt dat u ook bij DVZ niets vertelde over een manifestatie of foto's (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020). Als tweede reden haalt u bij DVZ seksueel misbruik aan door een politieman die D.(...) heette en die door uw grootmoeder een neef werd genoemd. Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS, gevraagd of u over nog meer zaken niet de waarheid vertelde bij DVZ, stelt u dat u bij DVZ vertelde dat u door een onbekend iemand werd misbruikt, terwijl het een bekend iemand was, namelijk uw neef (NPO, p. 4; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5).

Hoewel u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS eerlijk toegeeft dat u over bovenstaande zaken leugens vertelde bij DVZ en een stap zet in de richting van een goede medewerking dient te worden opgemerkt dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie. De asielinstanties mogen van een verzoeker verwachten dat deze over alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt. Dat u dit heeft nagelaten en bovendien leugenachtige verklaringen afgelegde wat betreft uw plaatsen van eerder verblijf, de redenen voor en omstandigheden van uw vertrek uit Angola en reis naar België, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Het CGVS zal uw nieuwe relaas op zijn eigen merites onderzoeken, doch met een grotere gestrengheid dan gewoonlijk, gezien u reeds heeft aangetoond en toegegeven er niet voor terug te deinzen leugenachtige verklaringen af te leggen.

Ondanks uw toegevingen op het CGVS dient te worden vastgesteld dat u nog steeds niet eerlijk bent ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Zo stelt u steevast dat u zonder gezelschap en dus alleen van Angola naar België reisde (NPO, p. 15). Nochtans werd in eerdergenoemd visumdossier dat werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken ontdekt dat uw visum werd aangevraagd onder verantwoordelijkheid van J.(...) I.(...) T.(...) M.(...) en blijkt u dus niet alleen te zijn gereisd (zie blauwe map in administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat ze een vriendin is en dat het puur toeval is dat jullie samen hebben gereisd. U gevraagd waarom u dit verzweeg wanneer u werd gevraagd naar uw reisgezelschap blijft u erbij dat het puur toeval was en dat de reis voor uw eigen rekening was. Op de vraag of jullie op voorhand hadden afgesproken dat jullie samen zouden reizen, beaamt u dit. J.(...) gaat regelmatig op vakantie naar Europa en daarom besloot u met haar mee te gaan (NPO, p. 26). **Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden wat betreft uw reisgezelschap.**

Ook wat betreft één van uw overgebleven motieven voor uw verzoek om internationale bescherming, namelijk het seksueel misbruik door uw neef D.(...), legt u tegenstrijdige verklaringen neer die het geloof van uw asielrelaas verder naar beneden halen (NPO, p. 17, 21, 23). Zoals reeds eerder werd gesteld staat in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ, vermeld dat u sinds uw acht jaar bij uw grootmoeder inwoonde terwijl u hier op het CGVS verklaarde dat u pas in januari 2016 bij haar introk (NPO, p. 8; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Nochtans stelt u dat u bij DVZ zaken had uitgevonden omdat u wist dat er bewijzen zouden gevraagd worden (NPO, p. 3). U stelt ook dat u wel degelijk zaken meemaakte waar u geen bewijzen van heeft (NPO, p. 4). **Hoewel eventueel kan worden aangenomen dat u in de verleiding kwam gebeurtenissen aan te halen die duidelijk onder de conventie vallen (politieke motieven), kan niet worden ingezien waarom u dan andere verklaringen zou afleggen over uw woonplaatsen en uw verblijf bij uw grootmoeder, zoals hierboven reeds beschreven.** (NPO, p. 4) Met betrekking tot het misbruik waarover u bij DVZ sprak, stelt u dat u bij het eerste interview vertelde dat een onbekend iemand u misbruikt zou hebben, terwijl het een bekend iemand was (NPO, p. 4). Nadere vergelijking van uw verklaringen voor DVZ en voor het CGVS

brenkt naar voren dat u in beide gevallen een zekere D.(...) noemt, naar wie uw grootmoeder u stuurde om hem te helpen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5 en NPO, p. 21, 22). Verder vertelt u bij DVZ dat de poging tot verkrachting bij D.(...) thuis is gebeurd, dat u zich wist vrij te maken en nadien naar huis ging om uw grootmoeder in te lichten over de gebeurtenis (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaart u dat de poging tot verkrachting bij uw grootmoeder thuis is gebeurd nadat zij uw neef D.(...) had gevraagd te blijven overnachten wanneer zij naar een lijkwade ging. Hij stopte zijn penis in uw mond waarna u zich omdraaide en hij de kamer verliet. De dag nadien sprak u uw grootmoeder aan over de gebeurtenissen (NPO, p. 17, 23). Zowel voor DVZ als voor het CGVS stelt u dat u na het incident met D.(...) vertrok uit het huis van uw grootmoeder. Bij DVZ vertelt u echter dat u na het gesprek met uw grootmoeder naar Viana bent gevlucht en daar met een zuster van de kerk heeft gesproken (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5), maar op het CGVS verklaarde u dat u werd opgevangen in een kazerne van de verkeerspolitie nadat u aan de supermarkt Jumbo werd aangesproken door een onbekende vrouw. In die kazerne waren vrouwen die u wilden adopteren, maar na uw verhaal te vertellen hielpen ze u bij het contacteren van uw tante langs moederszijde, Magdalena, waar u dan nadien ook naartoe bent gegaan en bij bent gebleven tot de dag van uw vertrek. Zij woont in Cazenga, maar u weet geen adres nader te bepalen (NPO, p. 7 – 8, 18 – 20). **De vaststelling dat u voor het incident dat volgens uw verklaringen de aanleiding vormde voor uw vertrek bij uw grootmoeder, inspiratie put uit uw verklaringen voor DVZ, doch deze ook deels aanpast en binnen een andere context plaatst, komt de geloofwaardigheid van het incident in kwestie niet ten goede.**

Verder geeft u op geen enkele manier blijk van enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS letterlijk het volgende: Ik loop geen risico bij terugkeer, maar ik zou willen verbeteren dat ik ben vergeten te zeggen dat ik in het eerste interview heb gezegd dat ik risico heb voor mijn leven. Het is niet dat ik een risico loop, maar ik heb geen plek waar ik naartoe kan. Mijn moeder die daar in Lundas zit. Mijn vader heeft zijn leven. Ik zou niet willen terugkeren naar hetzelfde gezin waar ik ben opgegroeid (NPO, p. 18). **Dit gebrek aan vrees wordt nogmaals bevestigd door uw laattijdig verzoek om internationale bescherming.** Volgens uw laatste verklaringen en uw administratief dossier kwam u op 07 september 2019 aan in België en verzocht u de Belgische asielinstanties op 06 juli 2020 om internationale bescherming (NPO, p. 13). Na de confrontatie met deze vaststelling, antwoordt u dat u eerst tijd met uw familie wou doorbrengen. Het was september en dus kort voor uw verjaardag en de feestdagen, dewelke u beide niet alleen in een opvangcentrum wou doorbrengen (NPO, p. 25). **De vaststelling dat u tien maanden wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren, toont eveneens aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en daarom internationale bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij zich meteen bij aankomst, of zo snel mogelijk, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.**

Wat betreft uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Angola, omdat u geen plek heeft waar u naartoe kan (NPO, p. 18), dient te worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende zelfredzaam bent om er een eigen leven op te bouwen. Ondanks de (beweerde) zeer beperkte financiële ondersteuning van uw tante en grootmoeder langs vaderskant ging u zelf op zoek naar oplossingen om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo ging u op eigen initiatief naar de markt om houtskool te kopen, pakte u de houtskool in en verkocht u het verder aan het huis van uw grootmoeder. Daarnaast verkocht u gekookte eieren en gebakken worstjes aan medeleerlingen op school (NPO, p. 6 – 7, 17). Bijgevolg was u ook in staat zelf geld te verzamelen om zo uw visum en paspoort te regelen, al dan niet via tussenpersonen (NPO, p. 14 – 15, 24). Daarnaast bent u tot uw 21 jaar naar school gegaan, wat door u gelijkgesteld wordt aan het de 12e klas en dus de laatste klas voor de “faculteit” (NPO, p. 6). Tenslotte geeft u blijk van zowel een familiaal (uw tante langs moederskant) als amicaal netwerk (vriendinnen die uw taxi betaalden en via wie u de mogelijkheid had om uw reis te regelen) waarop u kan terugvallen (NPO, p. 7 – 8, 14 – 15, 17 – 20, 26). **In combinatie met het feit dat in uw psychologisch attest zelf staat dat u een sterke en veerkrachtige vrouw bent die haar leven weet uit te bouwen kan niet worden ingezien waarom u hiertoe niet in staat zou zijn in Angola, te meer omdat u niets stelt te vrezen ten aanzien van de families bij wie u verbleef.**

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele kieskaart, een origineel persoonsbewijs (Cédula Pessoal), een origineel paspoort – inclusief visum - en een originele identiteitskaart neer. Deze documenten bevatten persoonsgegevens die in bovenstaande argumentatie niet meteen ter discussie staan. Over uw verklaringen wat betreft de aanvraag, het gebruik en het bezit van uw paspoort en visum werd reeds uitgebreid geargumenteed.

U voegt verder een psychologisch attest, d.d. 16 september 2022, opgesteld door klinisch psycholoog – seksuoloog en gedragstherapeut Lotte De Schrijver, toe. Dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde symptomen werden veroorzaakt. Immers, een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog enkel maar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen symptomen. Een psycholoog of een psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Zoals terecht wordt geschreven door de psycholoog gaat een verzoek om internationale bescherming gepaard met een zekere onzekerheid, wat kan leiden tot een zekere bezorgdheid. Behalve dat u op een verschillende momenten emotioneel wordt wanneer u over uw beweerde situatie in Angola spreekt, blijkt nergens gedurende het persoonlijk onderhoud dat u omwille van uw psychologische problemen werd verhinderd volwaardig deel te nemen aan datzelfde onderhoud, noch haalt u dit zelf aan. Wanneer duidelijk werd dat een onderwerp dat voor u gevoelig lag zou worden besproken, werd de nodige aandacht besteed aan steunmaatregelen. Zo werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van verwaarlozing en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten en er werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 15.3 à) van Richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U stelt niet terug te kunnen keren naar Angola, omdat u er geen plek heeft om naartoe te gaan. U werd door uw moeder, M.(...) D.(...), verlaten. Ook uw vader J.(...) S.(...) L.(...) woont apart en schenkt u weinig tot geen aandacht. U werd door de familieleden bij wie u verbleef – uw tante en grootmoeder langs vaderskant verwaarloosd en mishandeld waardoor u niet naar hen kan terugkeren (Notities van het persoonlijk onderhoud (verder: NPO), p. 7 - 10, 16 - 18; zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 7, vraag 13A).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid reeds sterk in het gedrang komt door de grote hoeveelheid aan tegenstrijdigheden die u aflegt tussen enerzijds de interviews die u aflegde bij DVZ op 18 september 2020 en anderzijds het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat plaatsvond op 19 september 2022. Deze tegenstrijdige elementen zijn terug te vinden in de woonplaatsen waar u verbleef in Angola, de reisweg die u aflegde en de documenten die u hierbij gebruikte en de redenen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek en nood aan internationale bescherming. Allen cruciale elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ten eerste stelt u bij DVZ sinds uw geboorte steeds in Golfe, Kimbangu, Luanda te hebben gewoond tot 2017 om nadien te verhuizen naar de deelgemeente Cazenga in Luanda. In 2019 verhuisde u naar Viana, waar u verbleef tot 18 maart 2020, de dag van uw vertrek (zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 10, p. 12, vraag 32). **Dit overzicht komt reeds op geen enkele manier overeen met de woonplaatsen die u bij DVZ voorhoudt tijdens het geven van het overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, weergegeven in de vragenlijst van het CGVS.** Daar stelt u immers dat u op achtjarige leeftijd bij uw oma ging inwonen dat gezien uw geboortedatum – 05 november 1998 – moet neerkomen op 2006, een jaartal dat niet voorkomt in het overzicht van woonplaatsen dat u heeft opgegeven in het eerste interview bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5; zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 4). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 19 september 2022 benoemt u niet alleen andere jaartallen, maar ook andere adressen. Tot uw achtjarige leeftijd zou u nooit op een vast adres hebben gewoond. U wisselde steeds tussen het huis van uw tante langs moederszijde, uw tante langs vaderszijde en uw grootmoeder langs vaderszijde. Toen u acht jaar was, trok u definitief in bij uw tante langs vaderszijde die in Sapu – Kimbangu woonde. Pas in januari 2016 verhuisde uw naar uw grootmoeder langs vaderszijde, wonende te Cuca, Cazenga. Tussen juli en augustus 2019 trok u bij uw tante langs moederszijde in waar u verbleef tot de dag van uw vertrek, 01 september 2019. Haar adres bevindt zich eveneens in Cazenga (NPO, p. 7 – 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden excuseert u zich voor deze leugen en stelt u dat u deze adressen heeft opgegeven, omdat deze beter pasten binnen de redenen van uw vertrek dat u aanvankelijk vertelde bij DVZ. Dat u aanvankelijk zei dat u sinds uw acht jaar bij uw grootmoeder woonde in plaats van bij uw tante langs vaderszijde benoemt u als een vergissing (NPO, p. 25 – 26).

Qua reisweg dient alvast te worden vastgesteld dat u twee verschillende vertrekkedata opgaf gedurende uw asielprocedure. Oorspronkelijk meent u dat u uit Angola vertrok op 18 maart 2020 en via Dubai rechtstreeks doorreisde naar België om er op 19 maart 2020 te arriveren (zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 10, p. 12, vraag 32). Uit uw verklaringen op het CGVS en het paspoort (N2215487) dat u neerlegt blijkt echter dat u op 01 september 2019 Angola reeds verliet, wat bijna een half jaar eerder is dan hetgeen u aanvankelijk beweerde. U reisde via Dubai naar Portugal waar u aankwam op 02 september 2019 en waar u twee dagen nadien opnieuw vertrok om naar België te gaan. Daar kwam u aan op 07 september 2019 (NPO, p. 9, 13; zie blauwe map in administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling meent u dat het moet gaan om een vergissing en dat dit waarschijnlijk de datum is waarop u uw verzoek om internationale bescherming (door u benoemd als asielaanvraag) heeft ingediend. Uit uw administratief dossier blijkt echter dit plaatsvond op

06 juli 2020 waardoor uw weerwoord niet afdoende is voor het verschonen van voornoemde tegenstrijdigheid (NPO, p. 25; zie administratief dossier). Zelfs indien het werkelijk gaat om een vergissing verzwijgt u aanvankelijk gedurende uw reis een tussenstop te hebben gemaakt in Portugal, hetgeen u dan later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS herstelt (NPO, p. 13; zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 12, vraag 32).

Ook wat betreft de documenten die u gebruikte voor uw reis van Angola naar België legt u tegenstrijdige verklaringen neer. Oorspronkelijk stelt u dat u een vals paspoort op naam van Albertina Miguel hanteerde. U zou aan die valse documenten zijn geraakt via een vriend van uw vader, Pedro, die contact opnam met de smokkelaar Antonio die uw reis verder heeft bewerkstelligd. (verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 6, vraag 3, p. 9, vraag 18, p. 11, vraag 31, p. 12, vraag 32; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Uw eigen paspoort en identiteitskaart werden volgens uw verklaringen bij DVZ ingehouden door de agenten van de Immigratiedienst op de luchthaven van Angola op 04 augustus 2019. Dat paspoort hield een visum in voor Portugal, afgegeven in juli 2019 en geldig voor 30 dagen (zie verklaring DVZ, d.d. 18 september 2020, p. 10, vraag 24 – 25). Op basis van uw vingerafdrukken werd inderdaad een visumhit en visumdossier teruggevonden waaruit blijkt dat u op 30 juli 2019 een visum werd toegekend, geldig van 04 augustus 2019 tot 17 september 2019, hetgeen ook overeenstemt met de vertrekkdatum die u vernoemt gedurende het persoonlijk onderhoud op het

CGVS, namelijk 01 september 2019 en met het paspoort dat u voorlegt (NPO, p. 9, 13; zie blauwe map in administratief dossier). **In combinatie met het voorleggen van zowel uw origineel paspoort als uw originele identiteitskaart (zie groene map in administratief dossier) blijkt u met andere woorden geen gebruik te hebben gemaakt van valse documenten en een smokkelaar noch werden uw originele documenten ingehouden op de luchthaven van Angola.** Dat u leugens vertelde omtrent uw vals paspoort en de inhouding van uw echt paspoort geeft u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf ook toe. U was bang dat uw echt paspoort anders misschien zou worden ingehouden (NPO, p. 3).

Dat u aanvankelijk vertelde dat u voor uw reis naar België gebruik maakte van een smokkelaar kadert binnen de redenen van uw nood aan bescherming die u opgaf gedurende uw interview bij DVZ. Uw lidmaatschap van "Luanda Tchokwe" en het feit dat u op 04 augustus 2019 werd aangehouden door de politieagenten van de Immigratiedienst is immers de aanleiding geweest om P.(...), een vriend van uw vader, te contacteren. Aangezien hij secretaris was van de jeugdafdeling van Luanda Tchokwe kenden jullie elkaar en besloot hij u te helpen bij het verlaten van Angola (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). **Deze reden trekt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zelf volledig in met als excuus dat u zaken heeft meegemaakt die u niet kan bewijzen en dat u er dan een ander verhaal heeft bijgehaald (NPO, p. 3).** U excuseert zich daarbij voor het feit dat u er leugens vertelde over uw aanwezigheid op een manifestatie en dat daar foto's werden genomen (NPO, p. 3 – 4). Daarbij dient te worden opgemerkt dat u ook bij DVZ niets vertelde over een manifestatie of foto's (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020). Als tweede reden haalt u bij DVZ seksueel misbruik aan door een politieman die D.(...) heette en die door uw grootmoeder een neef werd genoemd. Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS, gevraagd of u over nog meer zaken niet de waarheid vertelde bij DVZ, stelt u dat u bij DVZ vertelde dat u door een onbekend iemand werd misbruikt, terwijl het een bekend iemand was, namelijk uw neef (NPO, p. 4; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5).

Hoewel u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS eerlijk toegeeft dat u over bovenstaande zaken leugens vertelde bij DVZ en een stap zet in de richting van een goede medewerking dient te worden opgemerkt dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie. De asielinstanties mogen van een verzoeker verwachten dat deze over alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt. Dat u dit heeft nagelaten en bovendien leugenachtige verklaringen afgelegde wat betreft uw plaatsen van eerder verblijf, de redenen voor en omstandigheden van uw vertrek uit Angola en reis naar België, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Het CGVS zal uw nieuwe relaas op zijn eigen merites onderzoeken, doch met een grotere gestrengheid dan gewoonlijk, gezien u reeds heeft aangetoond en toegegeven er niet voor terug te deinzen leugenachtige verklaringen af te leggen.

Ondanks uw toegevingen op het CGVS dient te worden vastgesteld dat u nog steeds niet eerlijk bent ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Zo stelt u steevast dat u zonder gezelschap en dus alleen van Angola naar België reisde (NPO, p. 15). Nochtans werd in eerdergenoemd visumdossier dat werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken ontdekt dat uw visum werd aangevraagd onder verantwoordelijkheid van J.(...) I.(...) T.(...) M.(...) en blijkt u dus niet alleen te zijn gereisd (zie blauwe map in administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat ze een vriendin is en dat het puur toeval is dat jullie samen hebben gereisd. U gevraagd waarom u dit verzweeg wanneer u werd gevraagd naar uw reisgezelschap blijft u erbij dat het puur toeval was en dat de reis voor uw eigen rekening was. Op de vraag of jullie op voorhand hadden afgesproken dat jullie samen zouden reizen, beaamt u dit. J.(...) gaat regelmatig op vakantie naar Europa en daarom besloot u met haar mee te gaan (NPO, p. 26). **Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden wat betreft uw reisgezelschap.**

Ook wat betreft één van uw overgebleven motieven voor uw verzoek om internationale bescherming, namelijk het seksueel misbruik door uw neef D.(...), legt u tegenstrijdige verklaringen neer die het geloof van uw asielrelaas verder naar beneden halen (NPO, p. 17, 21, 23). Zoals reeds eerder werd gesteld staat in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ, vermeld dat u sinds uw acht jaar bij uw grootmoeder inwoonde terwijl u hier op het CGVS verklaarde dat u pas in januari 2016 bij haar introk (NPO, p. 8; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Nochtans stelt u dat u bij DVZ zaken had uitgevonden omdat u wist dat er bewijzen zouden gevraagd worden (NPO, p. 3). U stelt ook dat u wel degelijk zaken meemaakte waar u geen bewijzen van heeft (NPO, p. 4). **Hoewel eventueel kan worden aangenomen dat u in de verleiding kwam gebeurtenissen aan te halen die duidelijk onder**

de conventie vallen (politieke motieven), kan niet worden ingezien waarom u dan andere verklaringen zou afleggen over uw woonplaatsen en uw verblijf bij uw grootmoeder, zoals hierboven reeds beschreven. (NPO, p. 4) Met betrekking tot het misbruik waarover u bij DVZ sprak, stelt u dat u bij het eerste interview vertelde dat een onbekend iemand u misbruikt zou hebben, terwijl het een bekend iemand was (NPO, p. 4). Nadere vergelijking van uw verklaringen voor DVZ en voor het CGVS brengt naar voren dat u in beide gevallen een zekere D.(...) noemt, naar wie uw grootmoeder u stuurde om hem te helpen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5 en NPO, p. 21, 22). Verder vertelt u bij DVZ dat de poging tot verkrachting bij D.(...) thuis is gebeurd, dat u zich wist vrij te maken en nadien naar huis ging om uw grootmoeder in te lichten over de gebeurtenis (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaart u dat de poging tot verkrachting bij uw grootmoeder thuis is gebeurd nadat zij uw neef D.(...) had gevraagd te blijven overnachten wanneer zij naar een lijkwade ging. Hij stopte zijn penis in uw mond waarna u zich omdraaide en hij de kamer verliet. De dag nadien sprak u uw grootmoeder aan over de gebeurtenissen (NPO, p. 17, 23). Zowel voor DVZ als voor het CGVS stelt u dat u na het incident met D.(...) vertrok uit het huis van uw grootmoeder. Bij DVZ vertelt u echter dat u na het gesprek met uw grootmoeder naar Viana bent gevlucht en daar met een zuster van de kerk heeft gesproken (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5), maar op het CGVS verklaarde u dat u werd opgevangen in een kazerne van de verkeerspolitie nadat u aan de supermarkt Jumbo werd aangesproken door een onbekende vrouw. In die kazerne waren vrouwen die u wilden adopteren, maar na uw verhaal te vertellen hielpen ze u bij het contacteren van uw tante langs moederszijde, Magdalena, waar u dan nadien ook naartoe bent gegaan en bij bent gebleven tot de dag van uw vertrek. Zij woont in Cazenga, maar u weet geen adres nader te bepalen (NPO, p. 7 – 8, 18 – 20). **De vaststelling dat u voor het incident dat volgens uw verklaringen de aanleiding vormde voor uw vertrek bij uw grootmoeder, inspiratie put uit uw verklaringen voor DVZ, doch deze ook deels aanpast en binnen een andere context plaatst, komt de geloofwaardigheid van het incident in kwestie niet ten goede.**

Verder geeft u op geen enkele manier blijk van enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS letterlijk het volgende: Ik loop geen risico bij terugkeer, maar ik zou willen verbeteren dat ik ben vergeten te zeggen dat ik in het eerste interview heb gezegd dat ik risico heb voor mijn leven. Het is niet dat ik een risico loop, maar ik heb geen plek waar ik naartoe kan. Mijn moeder die daar in Lundas zit. Mijn vader heeft zijn leven. Ik zou niet willen terugkeren naar hetzelfde gezin waar ik ben opgegroeid (NPO, p. 18). Dit gebrek aan vrees wordt nogmaals bevestigd door uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Volgens uw laatste verklaringen en uw administratief dossier kwam u op 07 september 2019 aan in België en verzocht u de Belgische asielinstanties op 06 juli 2020 om internationale bescherming (NPO, p. 13). Na de confrontatie met deze vaststelling, antwoordt u dat u eerst tijd met uw familie wou doorbrengen. Het was september en dus kort voor uw verjaardag en de feestdagen, dewelke u beide niet alleen in een opvangcentrum wou doorbrengen (NPO, p. 25). **De vaststelling dat u tien maanden wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren, toont eveneens aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en daarom internationale bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij zich meteen bij aankomst, of zo snel mogelijk, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.**

Wat betreft uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Angola, omdat u geen plek heeft waar u naartoe kan (NPO, p. 18), dient te worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende zelfredzaam bent om er een eigen leven op te bouwen. Ondanks de (beweerde) zeer beperkte financiële ondersteuning van uw tante en grootmoeder langs vaderskant ging u zelf op zoek naar oplossingen om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo ging u op eigen initiatief naar de markt om houtskool te kopen, pakte u de houtskool in en verkocht u het verder aan het huis van uw grootmoeder. Daarnaast verkocht u gekookte eieren en gebakken worstjes aan medeleerlingen op school (NPO, p. 6 – 7, 17). Bijgevolg was u ook in staat zelf geld te verzamelen om zo uw visum en paspoort te regelen, al dan niet via tussenpersonen (NPO, p. 14 – 15, 24). Daarnaast bent u tot uw 21 jaar naar school gegaan, wat door u gelijkgesteld wordt aan het de 12e klas en dus de laatste klas voor de “faculteit” (NPO, p. 6). Tenslotte geeft u blijk van zowel een familiaal (uw tante langs moederskant) als amicaal netwerk (vriendinnen die uw taxi betaalden en via wie u de mogelijkheid had om uw reis te regelen) waarop u kan terugvallen (NPO, p. 7 – 8, 14 – 15, 17 – 20, 26). **In combinatie met het feit dat in uw psychologisch attest zelf staat dat u een sterke en veerkrachtige vrouw bent die haar leven weet uit te bouwen kan niet worden ingezien waarom u hiertoe niet in staat zou zijn in Angola, te meer omdat u niets stelt te vrezen ten aanzien van de families bij wie u verbleef.**

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele kieskaart, een origineel persoonsbewijs (Cédula Pessoal), een origineel paspoort – inclusief visum - en een originele identiteitskaart neer. Deze documenten bevatten persoonsgegevens die in bovenstaande argumentatie niet meteen ter discussie staan. Over uw verklaringen wat betreft de aanvraag, het gebruik en het bezit van uw paspoort en visum werd reeds uitgebreid geargumenteerd.

U voegt verder een psychologisch attest, d.d. 16 september 2022, opgesteld door klinisch psycholoog – seksuoloog en gedragstherapeut Lotte De Schrijver, toe. Dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde symptomen werden veroorzaakt. Immers, een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog enkel maar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen symptomen. Een psycholoog of een psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Zoals terecht wordt geschreven door de psycholoog gaat een verzoek om internationale bescherming gepaard met een zekere onzekerheid, wat kan leiden tot een zekere bezorgdheid. Behalve dat u op een verschillende momenten emotioneel wordt wanneer u over uw beweerde situatie in Angola spreekt, blijkt nergens gedurende het persoonlijk onderhoud dat u omwille van uw psychologische problemen werd verhinderd volwaardig deel te nemen aan datzelfde onderhoud, noch haalt u dit zelf aan. Wanneer duidelijk werd dat een onderwerp dat voor u gevoelig lag zou worden besproken, werd de nodige aandacht besteed aan steunmaatregelen. Zo werd u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten van verwaarlozing en de emoties te ervaren die daarmee gepaard gaan. Er werd verschillende keren gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud te starten en/of verder te zetten en er werd u de mogelijkheid geboden om bijkomende pauzes te nemen indien nodig.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster meent vooreerst dat de verwerende partij vanuit een subjectief standpunt vertrekt dat niet langer neutraal is door in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeksters algemene geloofwaardigheid is aangetast door een grote hoeveelheid aan tegenstrijdigheden.

De vaststellingen met betrekking tot deze tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing zijn echter allen gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen en vinden steun in het administratief dossier. Het feit dat deze vaststellingen in verzoeksters nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid of van een oneerlijke behandeling.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd of waaruit blijkt dat er bij het afleggen en noteren van haar verklaringen misverstanden zouden zijn gerezen. Meer nog, verzoekster gaf zelfs op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe dat de verklaringen die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde met betrekking tot de woonplaatsen waar zij verbleef, de reisweg die zij aflegde en de documenten die zij hierbij gebruikte alsook de redenen die aanleiding hebben gegeven voor haar vertrek ronduit gelogen waren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de verwerende partij niet objectief zou zijn.

Waar verzoekster de verwerende partij verwijt een verhoogde gestrengheid te hanteren bij het beoordelen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming omdat zij “een eerdere niet -correcte verklaring bij de eerste mogelijkheid die ze kreeg ingetrokken heeft” doet zij het in haar betoog uitschijnen dat het hier slechts gaat om één enkele leugenachtige verklaring die verzoekster bij de eerste gelegenheid heeft ingetrokken en dat het niet evenredig zou zijn om louter op basis hiervan te oordelen dat verzoekster niet geloofwaardig is. Verzoekster kan in deze niet worden gevolgd. Vooreerst gaat het hier niet over één enkele leugenachtige verklaring die werd ingetrokken, maar wel over een veelheid aan verklaringen en dit uitgespreid over de woonplaatsen waar zij verbleef, de reisweg die zij aflegde en de documenten die zij hierbij gebruikte alsook de redenen die aanleiding hebben gegeven voor haar vertrek. Bovendien moet worden opgemerkt dat de weigering van de commissaris-generaal verzoekster haar als vluchteling te erkennen en de weigering tot toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus blijkens de bestreden beslissing niet louter gebaseerd is op deze tegenstrijdigheden, maar er nog bijkomende motieven ten grondslag liggen.

Verzoekster stelt verder dat zij een alleenstaande jonge vrouw is van 24 jaar oud en dat zij in het kader de procedure tot internationale bescherming een rapport van haar psycholoog heeft neergelegd, dat zij tevens opnieuw bij het verzoekschrift voegt. Verzoekster citeert uit dit rapport en benadrukt dat er door de psycholoog vastgesteld werd dat zij trauma's ervaren heeft en lijdt aan posttraumatische stress en depressie. Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij werkelijk rekening heeft gehouden met de inhoud van het psychologisch rapport. Zij geeft hierbij aan dat haar kwetsbaar profiel, haar conflict met haar verleden, haar gebrek aan vertrouwen en haar posttraumatische stress perfect uitleg kunnen geven aan de stress die haar ertoe heeft aangezet andere verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij voegt hieraan toe dat zij haar fout tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk heeft erkend.

In weerwil tot wat verzoekster voorhoudt leest de Raad in het neergelegde psychologisch verslag geen indicaties die erop wijzen dat haar kwetsbaar profiel, haar conflict met haar verleden, haar gebrek aan vertrouwen en haar posttraumatische stress een verklaring zouden kunnen bieden voor het afleggen van ronduit leugenachtige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het psychologisch rapport vermeldt vooreerst onder de hoofding "eerst schatting van het hoofdprobleem" dat er sprake is van aanpassingsproblemen (rouw, stress draagkracht, burn-out), alsook slaapproblemen en stemmingsproblemen (depressie, bipolair). Verder werd hierin toegelicht dat verzoekster aangemeld werd door het opvangcentrum omwille van depressieve klachten, slaapproblemen en emotieregulatieproblemen. Voorts bleek volgens verzoeksters verklaringen dat zij een zware emotionele verwaarlozing en verschillende vormen van psychisch, fysiek, socio-economisch en seksueel geweld onderging.

Het neergelegde psychologische attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. Een arts, en in dit geval een psycholoog, doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Dit blijkt overigens duidelijk uit het voorgelegde verslag, gezien daarin expliciet wordt verwezen naar verzoeksters verklaringen desbetreffend.

Hoe dan ook doet het attest geen uitspraak over de cognitieve capaciteiten van verzoekster, noch over de impact van de door verzoekster aangegeven symptomen op de mogelijkheid om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure.

De klinische observaties doorheen het therapieproces luiden als volgt:

"Mevr. presenteerde zich initieel als een jonge vrouw die als gevolg van haar traumatische en verwaarlozingsverleden door haar draagkracht heen zat. Doorheen de therapie kon vastgesteld worden dat Mevr.'s depressieve klachten toenamen. Het gevoel door iedereen in de steek te zijn gelaten en alleen op de wereld te zijn manifesteerde zich sterk. Bovendien ontwikkelde Mevr. Bijkomende klachten als gevolg van het langdurige verblijf in het opvangcentrum en de daaraan gekoppelde gevoelens van machteloosheid en uitzichtloosheid. Op regelmatige basis triggerde haar verblijf in het opvangcentrum post-traumatische stresssymptomen. Op dit moment toont Mevr. zich als een sterke en veerkrachtige vrouw en zet ze zich sterk in om Nederlands te leren, te werken, zich voor te bereiden om verder te studeren en een positief leven voor zichzelf uit te bouwen ondanks haar zware rugzak."

Zoals verzoekster in het verzoekschrift zelf aangeeft is het met de therapie de bedoeling dat zij in staat zal zijn haar leven in handen te nemen, haar grenzen te bewaken, en haar sociale rollen met voldoende basisvertrouwen adequaat op te nemen en dat wanneer zij eraan toe is dat verder ingezet zal worden op het verbeteren van haar zelfwaardergevoel en lichaamsbeeld.

Noch uit het voorgelegde attest noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter blijken dat de door verzoekster voorgehouden psychologische problemen, die nader omschreven worden in het psychologisch attest van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoekster overigens zelf aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken onjuiste verklaringen heeft afgelegd en weet zij dit aan het gegeven dat zij bang was dat haar paspoort in beslag zou genomen worden en zij teruggestuurd zou worden, dat haar bewijzen zouden worden gevraagd en zij geen bewijzen had waardoor zij een aantal zaken heeft uitgevonden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4). Zij was zich bijgevolg terdege bewust van het feit dat zij leugenachtige verklaringen aflegde en gaf zelfs toe moedwillig bepaalde zaken te hebben uitgevonden.

Bovendien geeft zij tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud te kennen dat *“Ik loop geen risico bij terugkeer, maar ik zou willen verbeteren dat ik ben vergeten te zeggen dat ik in het eerste interview heb gezegd dat ik risico heb voor mijn leven. Het is niet dat ik een risico loop, maar ik heb geen plek waar ik naartoe kan. Mijn moeder die daar in Lundas zit. Mijn vader heeft zijn leven. Ik zou niet willen terugkeren naar hetzelfde gezin waar ik ben opgegroeid.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Uit voormelde vaststellingen blijkt dat verzoekster zelf toegeeft geen nood aan internationale bescherming te hebben, doch dat haar verzoek om internationale bescherming louter is ingegeven door het feit dat zij eenvoudigweg niet in Angola wil verblijven. De wens om niet in Angola te willen verblijven en dit gebaseerd op wat verzoekster er mogelijks op persoonlijk en privé vlak met haar familie is overkomen, ressorteert echter niet onder een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch wordt hiermee een reëel risico op ernstige schade aangetoond.

Dit gebrek aan vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade wordt nogmaals bevestigd door het dermate lang wachten vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Volgens verzoeksters laatste verklaringen en het administratief dossier kwam zij op 7 september 2019 aan in België en verzocht zij de Belgische asielinstanties op 6 juli 2020 om internationale bescherming (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Nadat verzoekster hiermee werd geconfronteerd, antwoordt zij enkel dat zij eerst tijd met haar familie wou doorbrengen. Het was september en dus kort voor haar verjaardag en de feestdagen, dewelke zij beide niet alleen in een opvangcentrum wou doorbrengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). De vaststelling dat verzoekster tien maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont eveneens aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient.

Met het betoog dat verzoekster geen enkel ondersteunend netwerk heeft in Angola en dat gelet op wat in het psychologisch rapport werd beschreven niet opgaat te stellen dat verzoekster zonder dezelfde ondersteuningsmechanismen in Angola haar plan zou kunnen trekken, kan verzoekster niet overtuigen.

De Raad ziet vooreerst niet in op welke wijze dat verzoekster, in zoverre kan worden aangenomen dat zij in Angola geen ondersteunend netwerk heeft, hiermee een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade aantoon.

De commissaris-generaal stelde in dit opzicht terecht vast dat **“Wat betreft uw stelling dat u niet kan terugkeren naar Angola, omdat u geen plek heeft waar u naartoe kan (NPO, p. 18), dient te worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende zelfredzaam bent om er een eigen leven op te bouwen. Ondanks de (beweerde) zeer beperkte financiële ondersteuning van uw tante en grootmoeder langs vaderskant ging u zelf op zoek naar oplossingen om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo ging u op eigen initiatief naar de markt om houtskool te kopen, pakte u de houtskool in en verkocht u het verder aan het huis van uw grootmoeder. Daarnaast verkocht u gekookte eieren en gebakken worstjes aan medeleerlingen op school (NPO, p. 6 – 7, 17). Bijgevolg was u ook in staat zelf geld te verzamelen om zo uw visum en paspoort te regelen, al dan niet via tussenpersonen (NPO, p. 14 – 15, 24). Daarnaast bent u tot uw 21 jaar naar school gegaan, wat door u gelijkgesteld wordt aan het de**

12e klas en dus de laatste klas voor de “faculteit” (NPO, p. 6). Tenslotte geeft u blijk van zowel een familiaal (uw tante langs moederskant) als amicaal netwerk (vriendinnen die uw taxi betaalden en via wie u de mogelijkheid had om uw reis te regelen) waarop u kan terugvallen (NPO, p. 7 – 8, 14 – 15, 17 – 20, 26). **In combinatie met het feit dat in uw psychologisch attest zelf staat dat u een sterke en veerkrachtige vrouw bent die haar leven weet uit te bouwen kan niet worden ingezien waarom u hiertoe niet in staat zou zijn in Angola, te meer omdat u niets stelt te vrezen ten aanzien van de families bij wie u verbleef.”**

De algemene stelling dat zij in België kon rekenen op de steun van haar grootmoeder, hier psychologische begeleiding krijgt, zij niet terug kan naar de families die haar mishandelden en zich hier veiliger voelt, werpt hier dan ook geen enkel ander licht op. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud ook te kennen had gegeven dat zij gedurende een aantal maanden bij haar tante langs moederzijde heeft verbleven en dat dit een normaal verblijf was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoekster brengt geen enkel concreet argument naar voor waaruit zou kunnen blijken hier niet meer terecht te kunnen.

Waar verzoekster aanvoert dat het voor haar onduidelijk is waarom de feiten die zij tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde niet gegrond zouden zijn omdat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct waren, gaat zij voorbij aan de concrete motivering desbetreffend. De commissaris-generaal stelde hierbij nochtans uitdrukkelijk **“Hoewel eventueel kan worden aangenomen dat u in de verleiding kwam gebeurtenissen aan te halen die duidelijk onder de conventie vallen (politieke motieven), kan niet worden ingezien waarom u dan andere verklaringen zou afleggen over uw woonplaatsen en uw verblijf bij uw grootmoeder, zoals hierboven reeds beschreven.** (NPO, p. 4) Met betrekking tot het misbruik waarover u bij DVZ sprak, stelt u dat u bij het eerste interview vertelde dat een onbekend iemand u misbruikt zou hebben, terwijl het een bekend iemand was (NPO, p. 4). Nadere vergelijking van uw verklaringen voor DVZ en voor het CGVS brengt naar voren dat u in beide gevallen een zekere D.(...) noemt, naar wie uw grootmoeder u stuurde om hem te helpen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5 en NPO, p. 21, 22). Verder vertelt u bij DVZ dat de poging tot verkrachting bij D.(...) thuis is gebeurd, dat u zich wist vrij te maken en nadien naar huis ging om uw grootmoeder in te lichten over de gebeurtenis (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaart u dat de poging tot verkrachting bij uw grootmoeder thuis is gebeurd nadat zij uw neef D.(...) had gevraagd te blijven overnachten wanneer zij naar een lijkwade ging. Hij stopte zijn penis in uw mond waarna u zich omdraaide en hij de kamer verliet. De dag nadien sprak u uw grootmoeder aan over de gebeurtenissen (NPO, p. 17, 23). Zowel voor DVZ als voor het CGVS stelt u dat u na het incident met D.(...) vertrok uit het huis van uw grootmoeder. Bij DVZ vertelt u echter dat u na het gesprek met uw grootmoeder naar Viana bent gevlucht en daar met een zuster van de kerk heeft gesproken (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 18 september 2020, vraag 5), maar op het CGVS verklaarde u dat u werd opgevangen in een kazerne van de verkeerspolitie nadat u aan de supermarkt Jumbo werd aangesproken door een onbekende vrouw. In die kazerne waren vrouwen die u wilden adopteren, maar na uw verhaal te vertellen hielpen ze u bij het contacteren van uw tante langs moederszijde, Magdalena, waar u dan nadien ook naartoe bent gegaan en bij bent gebleven tot de dag van uw vertrek. Zij woont in Cazenga, maar u weet geen adres nader te bepalen (NPO, p. 7 – 8, 18 – 20). **De vaststelling dat u voor het incident dat volgens uw verklaringen de aanleiding vormde voor uw vertrek bij uw grootmoeder, inspiratie put uit uw verklaringen voor DVZ, doch deze ook deels aanpast en binnen een andere context plaatst, komt de geloofwaardigheid van het incident in kwestie niet ten goede.”**

Met de enkele stelling dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud eerlijk is geweest over de elementen die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangehaald en die niet correct waren, plaatst zij deze vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht.

Met het betoog dat verzoekster niet geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden, dat zij toegeeft gereisd te hebben met een vriendin die op hetzelfde moment een reis maakte en dat zij haar visum niet zelf heeft aangevraagd en haar verklaringen desbetreffend citeert, overtuigt zij niet. Zij weerlegt noch verschoont de vaststelling dat zij wanneer gevraagd of zij alleen reisde of in gezelschap van anderen expliciet stelde *“Nee, ik was niet vergezeld. Ik heb de reis alleen gedaan”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), terwijl kon worden vastgesteld dat verzoeksters visum werd aangevraagd onder verantwoordelijkheid van J. I. T. M. en bij confrontatie verzoekster stelde dat ze een vriendin is en dat het puur toeval is dat zij samen hebben gereisd terwijl zij op de vraag of zij op voorhand hadden afgesproken dat ze samen zouden reizen, bevestigend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Angola sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF